

Froekje & Mies

Gemeen spel

Sandra Kuipers en Mireille Hovius

Froekje & Mies

Gemeen spel



Met illustraties van Alvin Silvrants

Uitgeverij Noordzee

LEESNIVEAU

		M	E	M	E	M	E	M	E
AVI	S	3	4	5	6	7	P		
CLIB	S	3	4	5	6	7	8	P	

Toegekend door Cito i.s.m. KPC Groep

ISBN: 978-94-92343-07-9

NUR: 280

Copyright © 2017 Uitgeverij Noordzee

Alkmaar

Tekst: Sandra Kuipers en Mireille Hovius | www.kuipershovius.nl

Illustraties: Alvin Silvrants | www.hits-design.com

Zetwerk: Raymond Zachariasse | www.raymondzachariasse.nl

Alle rechten voorbehouden.

Dit werk is auteursrechtelijk beschermd. Copyright en overige rechten blijven voorbehouden aan: Uitgeverij Noordzee te Alkmaar.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Inhoud

1. Schaatsles	9
2. Woest	12
3. Buiten spelen	17
4. Logeren	23
5. Logeren II	25
6. Ongeluk	31
7. Noor	35
8. Spijbelen	38
9. Tessa	42
10. Stom	46
11. Naar huis	51
12. Spinazie	53
13. Nieuw meisje	56
14. Verdrietig	61
15. Alleen	63
16. Woensdagmiddag	66
17. Schoolplein	70
18. Plan	74
19. Spelen	76
20. Vrijdag	81
21. Telefoongesprek	83
22. Voorbereiding	85
23. Pesten	87
24. Wat nu?	92
25. Bellen	95
26. Alles eruit	100
27. Gemeen	103
28. Logeren III	107
29. Vriendinnen voor altijd	110



Hoi, mijn naam is Froekje.

Ik ben tien jaar en zit op basisschool de Springschans in groep 6. Mijn lievelingsvak is taal en wist je al dat ik in de schoolkrantcommissie zit?

Mies is mijn beste vriendin. Zij is zo gek als een deur en dat kan ik wel gebruiken.

Thuis woon ik alleen met mijn moeder en tja, dat is soms best wel saai hoor.

Ik zit op schaatsen en op scouting. Misschien gaat Mies er ook wel op, op scouting bedoel ik dan.

(M'n moeder noemt het de padvinderij, alsof je steeds een pad moet zoeken!)

Hoi, ik ben Mies, negen jaar oud en zit op atletiek.

Samen met mijn vader Loek en moeder Claire woon ik in een nieuwbouwwijk.

Wij hebben een superlief hondje, hij heet Banjer. En o ja, ik heb ook nog een irritante broer. Ze noemen hem Gijs.

Meestal ben ik heel erg vrolijk en blij, maar soms kan ik ook zomaar boos worden. Ik zit in groep 6 en samen met Froekje beleef ik de leukste avonturen. Zij is echt mijn BFF.





1. SCHAATSLES

‘Drie rondjes inrijden, jongens. En denk erom: grote, lange slagen maken.’ Meester Fred kijkt het groepje na.

De blonde vlechtjes van Froekje wapperen onder haar muts vandaan. Zelfs hier op de baan waait het flink, maar daar maalt ze niet om. Ze heeft er zin in. Het is dezelfde techniek als die van vorige week. Heerlijk! Gewoon even voluit gaan.

Meester Fred is langs de zijlijn in de weer met pylonnen en stokken. De baan is net gedweild en lekker glad. Froekje heeft de rits van haar fleece jack hoog opgetrokken en haar handen liggen al in elkaar op haar rug.

De kunst is om over iedere ronde even lang te doen. Meester Fred noemt dat “cadans”. Je moet in een bepaalde cadans komen. Froekje is gek op dat woord. Cadans klinkt toch ook alsof je dansend over de baan gaat? Soms zegt ze in zichzelf bij iedere slag het woord: cadans, cadans, cadans.

Als ze voor de tweede keer langs meester Fred schaatst roept hij: ‘Beetje dieper, Froekje!’

Ze gaat iets door haar knieën en maakt zo steeds meer snelheid. Wat lekker is dat toch! Daar is de bocht. Ze tilt haar rechterbeen op om pootje-over te doen. Ineens voelt ze een duw in haar rug. Ze wan-

kelt. Voordat ze kan bedenken wat ze moet doen, is ze al op het ijs gesmakt. Te laat om haar handen uit te steken. Haar kin doet pijn. Alsof-ie brandt.

Froekje ligt op haar buik, languit, met de armen voor zich. Ze voelt de kou van het ijs door haar broek heen dringen. Terwijl ze met een hand naar haar kin reikt, ziet ze vanuit haar ooghoek Kasper gaan. Hij is haar voorbij geschaatst, maar keert nu om. Zijn dikke wenkbrauwen vormen een rechte streep onder de rand van zijn muts. Met haar rechterhand nog tegen haar kin krabbelt ze overeind.

‘Sorry, ik kon je niet ontwijken,’ roept Kasper haar toe.

Inmiddels zit ze op een knie en heeft ze de schaats van haar andere been al in het ijs geplant. Ze zet af met haar knie om te gaan staan. Op haar handschoenen komen rode vlekken en ook op het ijs vallen nu druppels bloed. Oei, zal het zo erg zijn? Froekje voelt een golf van misselijkheid opkomen. Ze schudt even haar hoofd, knijpt haar ogen dicht en slikt. Ze haalt diep adem en kijkt op. Kasper staat ineens vlak naast haar. Zijn lip trekt gek omhoog. Het lijkt wel of-ie lacht!

‘Gaat het?’

Wat een rund! Ziet-ie dat niet? Ze ging zeker te snel. Daar kan Kasper nooit zo goed tegen. Hij had toch makkelijk om haar heen kunnen schaatsen? Hij is handig genoeg.

‘Ja, ’t gaat wel.’ Jeetje, haar kin doet wel erg pijn. Misschien kan ze beter weer gaan zitten; ze voelt zich zo slap.

Daar komt meester Fred ook aan geschaatst. ‘Froekje! Oei, dat ging hard! Laat eens zien.’ Hij kijkt haar bezorgd aan. ‘Kom,’ zegt hij en met een arm stevig om haar heen schaatst hij met haar naar de kant. Kasper schaatst ook achter hen aan.

‘Doe jij nog maar een rondje, Kasper,’ zegt meester Fred. En tegen Froekje: ‘Hier staan we beter.’ Ze leunt tegen de boarding. Normaal schalt er dan een stem door de boxen: ‘Jongens en meisjes, niet op de boarding hangen. Ik herhaal ...’

Nu hoort ze alleen de stem van de meester: ‘Laat eens kijken.’

Met zijn hand duwt hij voorzichtig de kin van Froekje omhoog, terwijl hij zelf bukt en de wond bekijkt. ‘Nee, dat ziet er niet best uit. Er zit een klein scheurtje in je kin. Ik ben bang dat dat gaatje even geplakt moet worden.’

Meester Fred schaatst met haar mee richting de kleedkamers. Van hem heeft ze een papieren zakdoekje gekregen om tegen de plek te houden. Er komt nu gelukkig niet veel bloed meer uit. Maar het voelt wel prettig om er iets tegenaan te duwen, alsof het een beetje beschermt.

Samen met Maarten schaatst Kasper hen voorbij, met een groot gemak en een heel soepele, sterke slag. Zie je, schaatsen kan hij!

‘Is je vader of moeder in de kantine?’

Froekje schrikt op uit haar gedachten. Ze zijn intussen al bij de uitgang. Ze heeft helemaal geen vader. Wel een moeder, Jacqueline, maar die komt haar altijd pas na de schaatsles ophalen.

‘Mijn moeder komt na de les.’

‘Dan gaan we haar toch bellen. Weet je haar nummer?’

‘Ze heeft geen mobiel.’

‘Weet je wat? Ga jij de kleedkamer maar in. Ik regel dat er zo iemand bij je komt.’ Meester Fred geeft haar een klopje op haar schouder.

‘Sterkte bij de dokter.’



2. WOEST

Mies heeft haar fiets in de schuur gezet en komt achterom de kamer in. Met een grote zwaai gooit ze haar sporttas met atletiekkleren boven op de eettafel. Wat is het stil in huis. Zelfs Banjer komt niet op haar afgerend. Hij ligt sloom in zijn mand en tilt heel even zijn koppie op. Zijn oogjes knipperen. Net of hij wil zeggen: leuk dat je er weer bent, maar ik blijf liggen waar ik lig. Mies loopt naar hem toe en knielt neer voor zijn mand. Ze aait hem even over zijn warme, wollige lijfje. Zacht fluistert ze bij zijn oortjes: 'Banjer, waar is iedereen toch?'

De haartjes kriebelen bij haar mond. Bij andere honden zou ze dat maar vies vinden. Maar van Banjer kan ze alles hebben. Hij ziet er zo schattig uit met die krullerige blonde vacht. Dan hoort ze van boven roepen: 'Mies, ben jij dat?'

Aha, haar moeder. Die is dus thuis.

Als Mies boven is, loopt ze meteen door naar de slaapkamer van haar ouders. Ze wil zich daar op bed laten vallen, maar het bed ligt vol. Ze blijft in de deuropening staan. Nee hè, een opengevouwen koffer en allemaal stapeltjes kleren eromheen! Haar moeder staat met een aantal boeken in haar handen en draait zich om naar Mies. 'Mam! Ga je alweer weg?' Mies voelt meteen de tranen prikken

achter haar ogen.

‘Had ik je dat nog niet verteld? Ik moet naar een beurs in Milaan. En daarna is er nog een in Turijn en een in Genua. Ik ben een nieuwe markt in Italië aan het aanboren, lieverd. Zo’n tijdschrift dat ik maak, kennen ze daar nog helemaal niet. Hoe geweldig zou het ...’

‘Wanneer?’ onderbreekt Mies haar moeder.

‘Mijn vlucht is morgenochtend om half zeven. Daar hoeft je toch niet zo van te schrikken, schatje? Ach, zie ik nou tranen? Kom eens hier.’

Claire strekt haar armen uit, maar Mies slaat ze weg. Snapt ze niet dat Mies het met háár thuis veel gezelliger vindt? Ze kunnen zo goed samen topo oefenen en smoothies maken. En dan het eten: haar vader koopt altijd de verkeerde dingen voor op brood. Ze mist haar moeder nu al. Gaat zij háár niet missen? Ze stampet op de vloer. ‘Jij wilde mij toch? En Gijs? En steeds ga je weg! Je vindt je tijdschriften belangrijker dan ons!’

Op het bed ligt een stapel tijdschriften van haar moeder. Voorbeeld-exemplaren zeker? Ze doet een stap naar voren en maait ze met haar arm van het bed af. Daarna springt ze er met twee voeten bovenop. Het bovenste blad van een van de tijdschriften scheurt eraf.

‘Net goed!’ huilt Mies nu.

Claire stapt naar voren en trekt haar zachtjes op de rand van het bed. Ze slaat een arm om haar heen. Zo zitten ze samen. Mies snikt hard. Haar moeder is lang stil. Ze wrijft over Mies’ schouder en rug. Dan zegt ze: ‘Mies, ik hou echt heel veel van Gijs en jou, maar ik hou ook van mijn werk. Soms ben ik er dus voor jullie en soms voor mijn werk. En ik kom ook gewoon weer terug.’

‘Hm,’ gromt Mies.

‘Trouwens, papa kan prima voor jullie zorgen. Hij is zelfs veel geduldiger dan ik en kookt zo lekker anders; een beetje exotisch.’ Claire begint er helemaal blij van te kijken. ‘Fijn toch?’

Mies ligt op haar buik in bed muziek van haar favoriete zender Qmusic te luisteren. Ze kijkt eens om zich heen. Haar kamer is gezellig. Aan de muur en zelfs aan het plafond hangen allerlei posters uit de *Tina*. Op het plankje boven haar bureau staan allemaal mooie leesboeken. Die twee over Sam, een grote witte hond, heeft ze zelfs meerdere keren gelezen. Zo spannend! En dat jongetje en die hond hadden een heel speciale band. Ze weet zeker dat zoiets echt kan! En dan die gave zitzak. Die heeft ze een paar maanden terug voor haar negende verjaardag gekregen. Het is een blauwe, haar lievelingskleur. Meestal, als ze wil lezen, duikt ze in die zak. Je kunt je er zo heerlijk in nestelen. Op die momenten kan Mies zich zo blij voelen. Maar hoe anders is het nu?

Wat heeft ze aan die spullen? Aan al die mooie dingen om zich heen? Ze zou nog liever onder een oud bruin kleedje slapen of op een sinaasappelkistje zitten lezen, als haar moeder maar niet weg zou gaan. En haar vader dan? Gaat hij haar niet missen?

Mies gaat rechtop zitten. Kan haar vader daar gewoon niet eens een stokje voor steken? Hij zou toch ook eens heel boos kunnen worden en haar kunnen overhalen om korter weg te gaan óf helemaal niet weg te gaan. Ze draait aan de volumeknop van de radio om de muziek nog harder te zetten. Dan ploft ze weer neer op bed. Nu ligt ze op haar rug en ze staart door het dakraam naar buiten. Een witte wolk drijft langzaam over. Ze hoort haar deur opengaan. Als haar

moeder nu maar niet denkt dat ze het al vergeten is!

‘Ik ben er nu even niet voor je,’ roept ze. ‘Ik ben er nu voor mijn muziek!’

‘Wat zeg jij nou?’

Mies draait zich om. ‘Froekje! Wat heb jij ...?’

‘Grote pleister, hè?’ Froekje grijnst. Ze voelt aan haar kin, terwijl ze naar Mies loopt.

Mies richt zich half op.

‘Vanochtend heeft Kasper mij geduwd, net toen ik pootje-over door de bocht ging. Weet je wat ik denk? Dat-ie het expres deed.’ Ze schuift naast Mies op het bed.

‘Expres?’ Mies kruipt overeind, zet de radio zachter en gaat in kleermakerszit tegenover Froekje zitten.

‘Ja, gewoon omdat ik sneller schaatste dan hij. En ik viel toch hard! Toen had ik een gat in mijn kin.’

‘Is het gehecht?’ Mies bekijkt de pleister, maar daar valt natuurlijk niets aan te zien.

‘Geplakt. Ik moest naar de huisartsenpost. Nog een onwijs eind fietsen ook!’

‘Deed het zeer?’

‘Viel mee. Maar wat is er met jou?’ vraagt Froekje. ‘Heb je gehuild?’

‘Mijn moeder gaat drie weken weg voor haar werk. Drie weken! Dat is toch niet normaal, zo lang!’

Froekje blijft even stil. ‘Mies, help jij mij op school als ik voor gek sta met mijn kin? Als Sarah en zo me gaan uitlachen?’

‘Tuurlijk!’

‘Help ik jou! Ik heb namelijk wel een idee hoe jij het deze drie weken

heel gezellig gaat krijgen.'

'Echt?' Ze kijkt Froekje met vragende ogen aan: 'Wat dan? Wil je m'n moeder tegenhouden? Hoe? Of ga je mijn vader overtuigen dat-ie pannenkoeken moet bakken en films gaat downloaden? Zeg op, Froek!'

Maar Froekje kijkt alleen maar een beetje geheimzinnig. Dan zegt ze: 'Ik denk dat hij het uiteindelijk wel goed zal vinden, maar echt blij zal hij er niet mee zijn, hoor.'

'Zeg dan!' Mies duwt Froekje tegen haar schouder, zodat ze omkukelt op het bed. 'Hier kan ik niet tegen, Froek. Zeg op!'

Froekje komt grinnikend overeind.

Binnenkort beschikbaar:



Wil je meer weten over de schrijvers?

Wil je dat ze een keer in je klas komen?

Vind je het leuk om een vraag aan Froekje of Mies te stellen?

Kijk dan eens op www.kuipershovius.nl